

ἦν ἀνώμαλος καὶ τραγεῖα καὶ λίαν κατάντης διε-  
τρέξαμεν αὐτὴν ἐν διαστήματι μιᾶς καὶ ἡμισείας  
ῥας ἐν εὐθυμίᾳ καὶ γενικῇ χαρᾷ. Ἡ ὁδὸς αὕτη  
εἶνε λίαν γραφικὴ καὶ τερπνὴ, διότι ἀπαντᾷ τις  
δάση μικρὰ, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἀκούει τὸ γλυκὺ  
ἐκεῖνο ψηθίρισμα τῶν πιτυνῶν καὶ ἀναπνέει τὸν  
εὐώδη ἐκεῖνον ἀέρα τῶν ἐκ τῶν ρυτινοφόρων ἐκεῖ-  
νων δένδρων ἐκπεμπόμενον.

Φθάσαντες εἰς τὸ Καλαμάκιον ἀνέβημεν εἰς τὸ  
πρακτορεῖον, ἵνα λάβωμεν εἰσιτήρια μέχρις Ἀθη-  
νῶν, ἀλλὰ δὲν ἐβλέπομεν (τὸ δὴ λεγόμενον) ἐκ τῆς  
πείνης, ἦν αἰσθανόμεθα. Μάτην τις ἐκεῖ θέλει ζη-  
τήσει ξενοδοχεῖον, δὲν θέλει εὔρη ἄλλο τι πρὸς  
ἀνάπαυσιν μέρος ἢ δύο καφενεῖα συνθέτου κα-  
τασκευῆς, περιέχοντα καὶ παντοπωλεῖον καὶ φα-  
γητῶν πώλησιν. Ἡ ποικιλία τῶν θρωμάτων εἶνε  
παρ' αὐτοῖς ἄγνωστος· μόλις ἠδυνήθημεν ἐκ χειρῶν  
θρομερῶν νὰ πορισθῶμεν μερίδας τινὰς ὀπτου κρέα-  
τος καὶ ἰχθύας τινὰς καλοὺς ὀπωσοῦν πέπων καὶ  
σταφυλαὶ ἦσαν τὰ ὀπωρικά μας. Ἀλλὰ δι' ὅλα  
ταῦτα (τίς ἤθελε τὸ πιστεῦσαι;) ἐπληρώσαμεν  
πλεονέκτα ἢ ἂν λαϊμάργωγος ἐτρώγομεν ἐν τῷ ξενο-  
δοχεῖῳ τοῦ Στέμματος. Ὁ Ξενοδόχος σὲ κλέπτει,  
ὅταν σὲ εὐρίσκῃ ἐν ἀνάγκῃ. . . .

Ἀναπαυθέντες δὲ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐντὸς τοῦ πε-  
ριφύμου τούτου hotel-bacal, ἐπέβημεν περὶ τὴν  
2αν μ. μ. εἰς τὸ ἄλλο ἀτμόπλοιον τῆς ἐταιρίας  
καὶ φθάσαντες ὅλοι ὑγιεῖς εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν  
θην τὸ ἑσπέρας, ἀνέβημεν αὐθωρεὶ εἰς τὰς κλεινὰς  
καὶ ἰσοστροφῶν Ἀθήνας.

ΜΙΑ. Ι. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

## ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἰς τὰ περὶχωρὰ τῶν Παρισίων.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 41).

**Κ**ΑΙ ἐξ εὐωνύμων μου μὲν κάθεται γέρον τις  
ἀλευρωμένην ἔχων τὴν κόμην, ὅστις μὲ κυττάζει  
ἀσκαρδαμυκτῆ, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ προφητεύσῃ  
περὶ τοῦ μέλλοντός μου, δεξιόθεν δὲ προβεβηκυῖά  
τις γυνὴ ἀλεξιφωτον ἐκ πρασίνου χάρτου ἔχουσα  
προκεκολλημένον εἰς τὴν καλύπτραν τῆς κεφαλῆς  
τῆς ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ κρατοῦσα μεταλ-  
λίνην ἀκουστικὴν σάλπιγγα, πλησίον δ' αὐτῆς  
κύριός τις τεσσαρακοντούτης, οὔτινος ἢ ἐνδυμασία  
ὁμοιάζει ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ. Τὸ ἦθος αὐτοῦ μετέ-  
χει καὶ βλακίας καὶ προπετείας, σείει δὲ ἀδιακό-

πως τὴν κεφαλὴν, τὰς κνήμας, καὶ τὸ θρονίον του,  
ὡς βλέπων αὐτὸν ἀρεκτὴν ὄραν ζαλιζομαι. Ἰπο-  
θέτω, δὲ ὅτι οὗτος εἶναι ὁ εὐτράπελος γείτων περὶ  
τοῦ ὀποίου ὁ Αὐγουστος μοι εἶπε τόσα ἐγκώμια.

Καθήμενος ἐντὸς τῆς παλαιᾶς ταύτης αἰθού-  
σης, τῆς ἐπὶ τὸ ἀρχαιότερον ἡτρεπισμένης καὶ  
ἐν μέσῳ τοιαύτης σεβαστῆς ὁμηγύρευς, καὶ συλ-  
λογιζόμενος ὅτι ἀπέχω τῶν Παρισίων δεκατέσσα-  
ρας λεύγας καὶ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μείνω ἐδῶ  
πέντε ὀλοκλήρους ἡμέρας, ψυχρὸς ἰδρώς μὲ περι-  
χέει καὶ μανία μὲ καταλαμβάνει· μοι ἦλθε μά-  
λιστα ἄπ᾽ ἑξ ἰδέα νὰ σηκωθῶ, ν' ἀνοίξω τὴν θύραν  
καὶ νὰ φύγω· ἀλλὰ πάλιν κατηνύσθη καὶ διε-  
λογίσθη ὅτι ἴσως ἐπὶ τέλος ἀπατώμαι ἀπὸ τὰ  
φαινόμενα καὶ διασκεδάσω ἀντὶ νὰ πηξῶ.

— Ἄν ἦτο ἐνωρίτερα, μοι εἶπεν ἡ κυρία Κ. θὰ  
σᾶς προσεκόλουν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κηπὸν μου,  
ἀλλ' ἐνύκτωσε σχεδὸν καὶ ἐκτὸς τούτου ὁ καιρὸς  
κλίνει πρὸς τὴν βροχὴν· δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὴν  
ιδέαν μου, κύριε Κρανβίλ;

— Ναί, κυρία μου, ἐγὼ περιμένω βροχὴν ἀ-  
πόψε, ἀπεκρίθη ὁ γηραλέος δικηγόρος.

— Καὶ σεῖς, κυρία Καλογερά, τί λέγετε, θὰ  
βρέξῃ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κ. τὴν γραῖαν γείτονά  
της· ἐκεῖνη δὲ μὴ προφθάσασα, φαίνεται, νὰ θέσῃ  
ἐγκαίρως εἰς τὸ οὖς τὴν σάλπιγγά της, ἀπεκρίθη.

— Εἶχε ἀρεκτὴν ζάχαριν, κυρία, παρὰ πολ-  
λὴν μάλιστα!

Ὁ δὲ ἀεικίνητος κύριος ἐπισταύρωσε τὰς κνή-  
μας του λέγων· — Καταιγίδας τοιαύτας ὁποῖας  
ἐγὼ εἶδον, δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἴδατε. Εὐρι-  
σκόμην εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυνήγουν μίαν δορ-  
κάδα. Ἡ δορκὰς εἶναι ζῶον πολὺ ταχύτου καὶ  
ἀναθάνει εὐκόλως εἰς τοὺς πλέον ἀποτόμους βρά-  
χους. Εἰς τὰς Ἄλπεις ὑπάρχουσι βράχοι γιγαν-  
τιαῖοι καὶ τὸ παραδοξώτερον εἶναι ὅτι εἰς τὰς  
κορυφὰς τῶν βράχων τούτων εἶναι κτισμέναι  
ὄρασιόταται μικραὶ καλύβαι· σημειώσατε δὲ ὅτι  
οἱ χωρικοὶ οἱ κατοικοῦντες τὰς καλύβας αὐτὰς  
τρέφονται ἀπὸ τυρὸν, τὸν ὁποῖον κατασκευάζουσι  
ἀπὸ χόρτα. . .

— Παίξετε, κύριε, τὴν κοντζίνα; μὲ ἠρώτησεν  
ἡ κυρία Κ. ὀλίγον φροντίζουσα πῶς ὁ γείτων της  
θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν καταιγίδα του, ἢ ἴσως νομί-  
ζουσα ὅτι τὸν εὐεργετῆ διακόπτουσα τὴν ἰστορίαν  
του. Ἐμοῦ δὲ καταφατικῶς ἀποκριθέντος, ἡ κυρία  
Κ. ἐνευσεν εἰς τὴν θυγατέρα της, ἥτις ἀμέσως ἐ-  
σήμανε τὸν κώδωνα ὑπέρτης δὲ προσελθὼν ἡτοι-  
μασεν ἐπὶ τούτῳ τράπεζαν καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς

φῶτα· ἐν τῷ μεταξύ δὲ ἡ θεία τοῦ Αὐγούστου μοι λέγει·

— Ὅταν ἔρχεται ὁ ἀνεψιός μου ἐδῶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν κοντσίνα μετὰ τῶν ἐδῶ κυριῶν, διότι ἡ κόρη μου εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα καὶ δὲν πρέπει νὰ κρατῆ χαρτί· ἀλλ' ὁ Αὐγούστος δὲν παίζει διόλου καλὰ, εἶναι αἰώνιως ἀφηρημένος, καὶ τώρα θὰ τὸν ἀντικαταστήσετε ὑμεῖς.

Τώρα ἐννοῶ διατὶ ἐχάρη τόσῳ πολὺ ὁ φίλος μου Αὐγούστος ὅτε ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν του τὸν προδότην! Μὲ ἔφερον εἰς τὴν θείαν του μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω εἰς τὴν κοντσίνα, ὥστε, ἐνῶ ἐγὼ παίζω, αὐτὸς νὰ ὀμιλῇ ἀνέτως μετὰ τὴν ὠραίαν ἐξαδέλφην. Μὲ ἠπάτησεν ἐλεεινὰ, ἀλλὰ τί ποιητέον! ἀπόψε δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω τὴν καταδίκην μου· βεβαίως ὅμως δὲν θὰ ὑποφέρω νὰ διέλθω πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς αὐγούστου παίζων κοντσίνα, διότι τί μέγα ἔγκλημα τέλος πάντων ἔπραξα ὥστε νὰ τιμωρῶμαι τόσον ἀπηνῶς.

Πρὶν ἀρχίσωμεν τὸ παιγνίδιον λαβὼν τὴν ἄδειαν μετέβην πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ παραχωρηθέντος μοι δωματίου· ἐπειδὴ δὲ ὀδηγὸν εἶχον τὸν Αὐγούστον, ἐννοεῖται ὅτι δὲν παρέλειψα νὰ τῷ ἐκφράσω πόσον ἤμην δυσηρεστημένος, ἀναγκασόμενος νὰ χαρτοπαίζω, ἐνῶ ἐγὼ ἦλθον εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ περιπατήσω.

— Μοι ἔλεγες ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σου κατοικεῖ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀφέλεια, ἀλλὰ βλέπω τοῦναντίον τόσῃν ἐθιμοταξίαν ὥστε ἐπάγωσε τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας μου...

— Ὄχι, ἀδελφὲ, λανθάνεσαι· δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη τὴν συναναστροφὴν τῆς θείας μου καὶ δι' αὐτό... ἄφες καὶ θὰ ἰδῆς πόσον θὰ γοητευθῆς.

— Ὄχι βεβαίως παίζων τὴν κοντσίνα.

— Πῶς σοι ἐφάνη ἡ ἐξαδέλφη μου, δὲν εἶναι ὠραία;

— Ὡ ναι εἶναι πολὺ ὠραία, ὁμολογῶ· ἀλλὰ φοβούμαι μήπως πρέπει νὰ ἦναι τις ἐρωτευμένος διὰ νὰ διασκεδάσῃ εἰς Βερθερίαν.

Ἐπιστρέφω εἰς τὴν αἴθουσαν κολακευόμενος ὑπὸ μιᾶς ἐλπίδος· ἐφραναζόμενος ὅτι ἴσως ἡ κυρία ἡ ἔχουσα τὸ πράσινον ἀλεξιφωτον μετὰ ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ παιγνίδιον. Προσφέρω λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μου καὶ ἐκείνη με ἀποκρίνεται μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος,

— Ναι, ἀγαπῶ πολὺ τὰ σκυλάκια καὶ πρὸ πάντων τὰ μαλλιαρά.

Εἶδα ὅτι ἦν ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῶ μετ' αὐ-

τῆς τῆς κυρίας, καὶ ἐκάθησα ἀνά μέσον τοῦ γέροντος δικηγόρου καὶ τοῦ κυνηγοῦ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς διασκεδάσεως ἡ κυρία Κ. ἐκανόνισεν οὕτω πῶς τοὺς ὄρους τοῦ παιγνιδίου, ὥστε καὶ ὁ πλέον ἀτυχῆς μόνις νὰ χάσῃ 25 λεπτά.

Ἡ δεσποσύνη Ἀδελφὴν ἀνέλαβε τὸ κέντημά της καὶ ὁ Αὐγούστος συναμίλει μετ' αὐτῆς πλησίον καθήμενος. Ἡ κυρία Καλογερά μᾶς κυττάζει ἀλληλοδιαδόχως ὅλους ἀνεβοκατεβαζούσα τὸ πρᾶσινον ἀλεξιφωτον, καὶ ἐνῶ ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν περὶ τῆς κοντσίνας αὐτὴ νομίζουσα ὅτι εἶναι περὶ ἄλλου ὁ λόγος, ἐρωτᾷ ἀδιακόπως, — Τί εἶπατε; ὄρισατε; ὁ γέρον δικηγόρος εἶναι ὅλος ἀφρωσωμένος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἡ κυρία Κ. μοι ρίπτει αὐστηρότατα βλέμματα ὡσάντις παίζω ἀπροσέκτως.

Ἐν τούτοις ἐγὼ σκέπτομαι περὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ εὐρίσκω ὅτι εἰς τὰς ἄλλας ἀθλιότητος πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἀηδία τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ συμπαίζων μετὰ τριῶν ἀγνώστων, οἵτινες δὲν ἀνέχονται νὰ γίνεταί λόγος ἄλλος πλὴν τοῦ παιγνιδίου. Πλὴν αἱ σκέψεις μου αὗται ἐγένοντο αἰτίαι νὰ λάβῃ καὶ τὰ δύο καλὰ συγχρόνως ὁ γέρον δικηγόρος· ἐν τῷ ἅμα ἡ κυρία Κ. ἀνίπταται ἀπὸ τῆς ἔδρας της λέγουσα,

— Ἄ, κύριε, δὲν προσέχετε, εἶδατε τί λάθος ἐκάμετε;

— Νὰ σὰς διηγηθῶ ἐγὼ ἕνα λάθος τοῦ ὁποίου παρέστην μάρτυς, εἶπεν ὁ κ. Δεβουσσῶν ἤμην εἰς τὸ Βάδεν καὶ ἔπαιζον χαρτί μετὰ τινος νέου ξένου ἐλθόντος ἐκεῖ διὰ νὰ κάμῃ λουτρά· ὁ νέος οὗτος ἔπασχε ἀπὸ κεφαλαλγίας καὶ οἱ ἱατροὶ ἔλεγον ὅτι εἶχε τὸ πάθος ἐκ γενετῆς, διότι ἡ μήτηρ του, ἐνῶ ἦτο ἐγκυος, ἐξετέθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κάσωνα τοῦ ἡλίου, καὶ ἠξέούρετε ὅτι ὁ ἥλιος ἐπιφέρει πολλὰκις παράδοξα ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν τόσον ὁ ἥλιος καίει...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Δεβουσσῶν, ἦλθεν ἡ σειρά σας διὰ νὰ παίξετε! Ἐγὼ ἐν τούτοις διὰ νὰ ποικίλλω τὴν μονοτονίαν καὶ νὰ μὴ ἀκούω τὰς φιλονεικίας, ἐθεώρουν ἀσκόπως τρεῖς εἰκόνας ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀνηρητημένας καὶ παριστώσας, ἐκτὸς τῆς μέσης ἧτις ἦν ἀπεικόνισμα τοῦ ναύτου Κόκ, διάφορα συμπλέγματα ἵππων κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Καρόλου Βερνέ. Ἐνῶ δ' ἐπροσπάθουν νὰ μαντεύσω ποῖα σχέσις ὑπῆρχε μετὰξὺ τοῦ Κόκ καὶ τῶν ἵππων, καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὁ Κ. Δεβουσσῶν, παρατηρήσας ποῦ ἠτένιζον οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀνέκραξεν,

— Ὁ πλοίαρχος Κόκ ἦτο ἀτρόμητος ναύτης, ἀλλ' ἔτελεύτησεν ἐλευθέρως φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Αὐτοὶ οἱ ἄγριοι τῶν νήσων εἶναι σκληρότατοι ἄθρωποι, Ὁ πλοίαρχος Κόκ εὕρισκετο τότε...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Δεβουσσῶν, ἦλθεν ἡ σειρά σας διὰ νὰ παίξετε.

— Ἐκτὸς τούτου, κύριε, ἐγὼ δὲν παρατηρῶ τὴν εἰκόνα τοῦ Κόκ ἀλλὰ τὰ συμπλέγματα τῶν ἵππων τοῦ Καρόλου Βερνέ. — Ὁ Κάρολος Βερνέ εἶναι διακεκριμένος τεχνίτης, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ὁράτιου Βερνέ. Εἶναι ὁ μὲν υἱὸς, ὁ δὲ ἐγγονὸς τοῦ περιφήμου Ἰωσήφ Βερνέ, ὅστις, εὐρεθεὶς εἰς τρικυμίαν παρήγγειλε καὶ τὸν ἔδεσαν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ διὰ νὰ μελετήτῃ εὐκολώτερον τὸ φαινόμενον...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Δεβουσσῶν, ἀφήσατε τὸν κύριον νὰ παίξῃ.

Ὁ γείτων ἐσιώπησεν ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔγεινε, τὸ παιγνίδιον ἐγάθη καὶ ἡ κυρία Κ. παραφερομένη ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὀρκίζεται ὅτι ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα δὲν θὰ παίξῃ πλέον κοντσίνα. Διὰ νὰ ἐνισχύσῃ δὲ τὴν ἀπόφασίν της, κάμνω ἐπίτηδες καὶ πολλὰ ἄλλα λάθη ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ὅτι ἤμην καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ της ἀνεπιτηδειότερος.

Εὐλογητὸς ὁ θεὸς, ἡ κοντσίνα ἔτελείωσε καὶ οἱ γείτονες ἀφοῦ ἐπέφερον τὰς σκέψεις των ἐπὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ παιγνιδίου, μᾶς ἐκαλονύκτησαν καὶ ἀπεχωρήσαμεν ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ δὲ Αὐγουστος εἶναι κατάγοιτευσμένος, διότι ὀλόκληρον τὴν ἐσπέραν συνωμίλησε μετὰ της Ὠραίας του ἐξαδέλφης, καὶ ἐπέισθη ἐντελῶς ὅτι ἐγὼ θὰ διασκεδάσω πολὺ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας του.

Τὴν ἐπαύριον ἐξυπνήσας ἀπὸ πρῶτας, διότι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀγαπῶ ν' ἀναπνέω τὴν πρωϊνὴν αὐραν, ἀπεφάσισα νὰ περιέλθω τὰ περίχωρα ἐνόσω αἱ οἰκοδόμοινα ὑπνώττουσιν. Ἐξέρχομαι λοιπὸν τοῦ δωματίου μου καὶ κατέρχομαι τὴν κλίμακα, φθάσας ὅμως εἰς τὴν ἐξοδὸν εὕρισκω ὅλας τὰς θύρας κλειδωμένας. Τί πάλιν τοῦτο σημαίνει; ... μᾶς ἐφυλάκισαν σιμὰ εἰς τὰ ἄλλα! Προχωρῶ ἐν τούτοις σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν αὐλὴν, ἐλπίζων νὰ με ἀκούσῃ ὁ θυρωρὸς, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔρχεται καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἀναβῶ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ περιμείνω μέχρι τῆς ἐνάτης, διότι ἔως τότε ὅλοι ἐκοιμῶντο. Ἀνάθεμα εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν εὕρισκει τις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας τοῦ Αὐγούστου!

Τέλος πάντων ἐξύπνησαν! Ἐρωτῶ τότε μίαν ὑπηρετρίαν διατί ἐκλειδώθησαν αἱ θύραι τῆς ἐξόδου.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας καὶ χάριν προφυλάξεως, μοὶ ἀποκρίνεται, διότι ἡ κυρία μου τόσον φοβεῖται τοὺς κλέπτας, ὥστε δὲν κοιμάται πρὶν τῆς παραδώσωσιν ὅλας τὰς κλεῖδας τῆς οἰκίας. — Ὠραῖον πρᾶγμα! καὶ δύναμαι τοῦλάχιστον τώρα νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον; — Ναι κύριε, ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃτε διὰ τὸ πρόγευμα, διότι ἂν δὲν ἦσθε παρὼν θὰ προγευματίωσι καὶ δὲν θὰ σὰς φυλάξωσι τίποτε τοιαύτας διαταγὰς ἔδωκεν ἡ κυρία μου διὰ νὰ διατηρῆται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τάξης καὶ ἀκριβεία. — Εἰς τὴν ἐξοχικὴν λοιπὸν αὐτὴν οἰκίαν εἶναι ἐν ἰσχύει ὁ κανονισμὸς τῶν φρουρίων!

Τί ποιητέον! καταβαίνω ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐκεῖ συναντῶ τὸν Αὐγουστον.

— Πῶς σοὶ φαίνεται ὁ κῆπος τῆς θείας μου, δὲν εἶναι καλὰ περιποιημένος;

— Παρὰ πολὺ μάλιστα περιποιημένος... Παντοῦ συμμετρία ὑπάρχει. — Κύτταξε αὐτὴν ἐδῶ τὴν χλόην, πόσον εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πυκνὴ... — Ἐλα λοιπὸν νὰ καθήσωμεν, μοὶ ἀρέσκει ὑπερβολικὰ νὰ κυλιώμαι εἰς τὴν πρασιναδά.

Ἄλλ' ὁ Αὐγουστος με ἀναχαϊτίζει. — Πρὸς Θεοῦ τί κάμνεις; ... δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατώσιν ἐδῶ... — Πῶς; εἶναι ἀπαγορευμένη ἡ εἴσοδος ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ τετραγώνου; — Ναι, διότι δυσχεραστεῖται ἡ θεία μου. — Καὶ δὲν κάθηται λοιπὸν ποτὲ ἐπὶ τῆς χλόης; — Ἡ θεία μου ἰσχυρίζεται ὅτι μαραίνεται καὶ ἐμποδίζεται ἡ ἀνάπτυξις. — Καταλαμβάνω, καταλαμβάνω, ὁ κῆπος αὐτὸς εἶναι προωρισμένος νὰ θαυμάζηται διὰ μόνης τῆς ὄρασεως. — Ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ θεία μου λυπεῖται σφόδρα ὅταν κόπτωσιν ἀνθη... ἢ καὶ καρποὺς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου... — Ἀφ' ἑτέρου, ἀπόλυτος ἐλευθερία, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐγγίξῃ τις τίποτε, νὰ μὴ παρεκκλινή ἀπὸ τῶν χαλικοστρώτων ὁδῶν, νὰ μὴ ἐγειρῆται πρὸ τῶν ἐννέα ὠρῶν, καὶ νὰ ἦναι παρὼν εἰς τὸ γεῦμα. Νὰ χαρῆς τὴν θείαν σου. Εἶναι, σὲ βεβαίῳ, περιποιητικὸν τὰτῃ!

Ὁ κώδων τοῦ προγεύματος σημαίνει, καὶ ὁ Αὐγουστος με σύρει μεθ' ὀρμῆς φοβούμενος μὴ καθυστερήσῃ ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν. Εἰς τὸ ἐστιατόριον εὐρομεν τὰς κυρίας καὶ τὸν γέροντα δικηγόρον, ὅστις διατρίβει ὀλόκληρον τὸ ἔαρ παρὰ τῇ κυρίᾳ Κ.

Βαθμηδὸν ὁ λόγος ἦλθεν ἐπὶ τῆς Βερβερίας, καὶ ὁ κύριος Κρανβίλ λαμβάνει τὸν λόγον, ἡ δὲ κυρία Κ. ἀντὶ νὰ τὸν διακόπητῃ ὡς τὸν φίλον τῆς χθές, τὸν ἀκούει τοῦναντίον μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ. Ὁ γέρον λοιπὸν νομοδιδάσκαλος ἀφοῦ μὲ ἐκύτταξε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, θέλων, φαίνεται, νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτότητός μου, μοὶ λέγει.

— Γνωρίζετε τὸν τόπον μας, κύριε;

— Ὀλίγον, κύριε — ὦ, εἶναι τόπος περίεργος, λίαν περίεργος· ἡ ἱστορία τῆς Βερβερίας εἶναι ἀρχαιοτάτη. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεκαλεῖτο *Uerubria* καὶ *Uerbria*, εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς ἀπαντᾶται *Vermeria*, *Warembria* καὶ *Verberiacum*...

— Δόσατέ μοι, σὰς παρακαλῶ κυρία, ὀλίγον ἀκόμη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὄρνιθα, εἶπον εἰς τὴν κυρίαν Κ. . . ἐπειδὴ ἡ εἰσαγωγή τῆς ἱστορίας μὲ ἐτρόμαξε καὶ ἐνόμισα καλὸν νὰ ἐνισχύσω τὰς δυνάμεις μου.

Ὁ δικηγόρος ἐξακολουθεῖ. — Ἡ πόλις Βερβερία, λέγει, πάλαι ποτε ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ὄρους Βρουνοκόρφου, καὶ ἐξετείνετο πέραν τῆς κοιλάδος μέχρι τῆς Σεντίνης. Κάρολος δὲ ὁ Μάρτελος καταπολεμήσας τοὺς Σαρακηνούς, ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βερβερίας ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Εἰς δὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Βερβερία ἀποκαλεῖται *Palatium regium*, καὶ τῷ 752 ὁ Πιπίνος συνεκάλεσεν ἐνταῦθα Σύνοδον...

— Νομίζω, κύριε, ὅτι τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε... καὶ καλὸν ἦναι τώρα νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον...

— Καταβῆτε, κύριοι, εἰς τὸν κήπον καὶ περιμείνατέ μας ἕως οὗ ἐνδυσθῶμεν, καὶ τότε ἐρχόμεθα καὶ σὰς παραλαμβάνομεν εἰς τὸν περίπατον.

Καταβάνομεν λοιπὸν εἰς τὸν κήπον· ἀλλ' ὁ κύριος Κρανβίλ περὶ τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχίονά μου, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἱστορίαν. — Ἐν ἔτει 809 ὁ Καρολομάγνος ἐκαλλώπισε τὰ ἀνάκτορα τῆς Βερβερίας, καὶ ὠκοδόμησεν ἐν αὐτοῖς τὸν ναῖσκον, οὗτινος σώζονται μέχρις σήμερον τὰ εἰρήπεια, καὶ τὸν ναὸν τοῦτον ἐπὶ πλείους ἔτη ἀπεκάλουν *ναὸν τοῦ Καρολομάγνου*. Καὶ οἱ μετέπειτα δὲ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας πολλάκις ἐπεσκέφθησαν τὴν Βερβερίαν, ὁ βασιλεὺς Ροβέρτος μάλιστα ἐξέδοτο ἐνταῦθα νόμον κανονίζοντα τὰ τῆς ἐκκλησίας...

— Ἰδέτε, κύριε, ἔρχεται νομίζω βροχή... — ὦ, μὴ φοβεῖσθε εἶναι νέφος διαβατικόν... τώρα θὰ παύσῃ. Εἰς τὰ 853 Κάρολος ὁ Φαλακρὸς ἐπα-

νηγύρισε ἐν Βερβερίᾳ τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του Ἰουδὴθ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς μεσημβρινῆς Ἀγγλίας Ἐδiluαίφ. Τὰ ἀνάκτορα τῆς Βερβερίας κείμενα τότε πρὸς βορρᾶν τῆς πύλεως καὶ παρὰ τὰς ἔχθρας τοῦ Οἴσιος, ἦν τερπνότατον ἐνδιαίτημα. Μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος τὰ ἀνάκτορα ταῦτα ὑπῆρχον, ἀλλὰ κατερειπωμένα καὶ ἀγνώριστα ὑπὸ τοῦ χρόνου καταστάντα...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, κύριε, ὅτι βρέχει.

— Ἐχετε τριόντι δίκαιον, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι δλόκληρος ἡ ἡμέρα θὰ ἦναι βροχερὴ σήμερον, καλὸν εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ περιπάτου. Ἵπομονή, θὰ διανύσωμεν τοῦλάχιστον τὸν καιρὸν εἰς ὀμιλίαν. Περὶ τὸ 1206 ὁ Φίλιππος Αὐγουστος μετεπέμψατο εἰς Βερβερίαν ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς καὶ ὠκοδόμησεν χάριν αὐτῶν καὶ ἕτερον ναὸν, ὁ δὲ Φίλιππος ὁ ὄρσιος καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἐνδιέτριψαν ἀρκετὸν χρόνον εἰς Βερβερίαν καὶ πολλὰ διατάγματα ἐνταῦθα ἐξέδοντο· ἀλλ' οἱ ἐκ Ναβαῤῥρας συνενωθέντες μετὰ τῶν Ἄγγλων, ἐπυρπόλησαν ὅλα τὰ μένοντα λείψανα τῶν ἀνακτόρων τῆς Βερβερίας. Καὶ ὁ μὲν Κάρολος ὁ Ε' ἤρξατο ἀνοικοδομεῖν...

— Ἰδοῦ, κύριε, ἔρχονται αἱ κυρίαί!

Ἡ κυρία Κ. εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἤλπιζον ὅτι ἡ ἔλευσίς των ἤθελε μὲ λυτρώσει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀκουράστου ἱστορικοῦ, πλὴν ἠπατήθη! Ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς, αἱ μὲν κυρίαὶ ἀνέλαβον τὸ ἐργόχειρόν των, ὁ δὲ Αὐγουστος ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς ἐξαδέλφης καὶ ὁ κύριος Κρανβίλ ἐξακολουθεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς Βερβερίας ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βροχὴ δὲν παύει, ἡ ἱστορία ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦ γεύματος, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὸ γεῦμα ὁ γείτων Δεβουσσῶν δὲν ἦλθε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κοντσίνα, ὁ γηραιὸς δικηγόρος ἀπεφάσισε νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας, ἥτις διήρκεσε μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ὑπνου.

— Πόσον πολυμυθὴς ἄνθρωπος εἶναι!... καὶ πόσον ἀκμαῖον ἔχει τὸ μνημονικόν! λέγει ὁ Αὐγουστος συνοδεύων με εἰς τὸν κοιτῶνά μου.

— Δὲν ἀντιλέγω ὅτι ὁ γέρον οὗτος εἶναι παιδευμένος καὶ ἐγκρατὴς ὄλων τῶν παραδόσεων τοῦ τόπου σας, ἀλλ' ἀναγινώσκων τὰς Γάλλους ἱστορικοὺς μνηθάνω ὅλα ὅσα σήμερον μας ἐδιηγήθη, καὶ δὲν ἦλθον εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ μελετήσω τὸν μεσαιῶνα. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι δι' ὕλης μου τῆς ζωῆς· αὐριοὺς ὅμως ὅ,τι καιρὸς καὶ ἂν ἦνε ἀφεύκτως θὰ ἐξέλθω.

Τὴν ἐπαύριον ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ ἀνέφελος καὶ προοιωνίζετο λαμπρὰ ἡ ἡμέρα. Εὐτυχῶς δὲν ὑποχρεοῦμαι ν' ἀκροασθῶ καὶ δεύτερον μάθημα ἱστορίας, διότι μοὶ ὑπεσχέθησαν, νὰ μοὶ ἐπιδείξωσιν ὠραίας τοποθεσίας καὶ τερπνὰ πανοράματα. Μέχρις δὲ τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος ἀπεφάσισα νὰ περιπατήσω εἰς τὸν κήπον, καὶ δὲν ἐγγιζῶ οὔτε φύλλον, καὶ βαδίζω μόνον ὅπου μοὶ ἐπιτρέπεται, μολοντόι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ κηπουρὸς φωνάζει. — Ἀπ' ἐκεῖ δὲν συγχωρεῖται κύριε, . . . ἐργάζομαι. . . μὴ προχωρήτε ἀπ' ἐδῶ, διότι θὰ σπείρω!

Τέλος πάντων αἱ κυρίαὶ ἐνεδύθησαν καὶ ἐτοιμαζόμεθα ν' ἀπέλθωμεν, ἐκ προκαταβολῆς δ' ἐγὼ ὑπερχαίρω ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ τρέξω ἐλευθερὸς εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἀλλ' ἡ κυρία Κ. ἐπιδεικνύουσα μοὶ ὑψηλὴν εὐνοιαν μὲ λαμβάνει ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ βαδίζομεν ὡς ἂν ἐσυνοδεύομεν ἐκκλησιαστικὴν λειτανίαν· κολακεύομαι ὅτι ἴσως βραδύτερον μὲ ἐλευθερώσῃ, ἀλλὰ ματαίως ἐλπίζω! πέντε ὥρας περιπατοῦμεν ἀδιακόπως μὲ τὸ ἴδιον μεγελοπρεπὲς καὶ σοβαρὸν βῆμα, ὥστε οὐδὲ ἐν ἄνθος δὲν μοὶ ἐπετράπη νὰ δρέψω.

— Οὐράνιος ἦτον ὁ περίπατος, ἔλεγεν ὁ Αὐγουστος ἀφοῦ ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ὁ πικμπόνηρος καθ' ὅλον τὸν περίπατον ἐκράτει τὴν χεῖρα τῆς ἐξαδέλφης του. Δὲν τῷ ἀποκρίνομαι μὲν τότε τίποτε, ἀπεφάσισα ὁμῶς καθ' ἑμαυτὸν νὰ ἐξέλθω τὴν ἐπαύριον πρὶν ἐξυπνήσωσιν αἱ κυρίαί.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἐν Βερθερίᾳ διατριβῆς μου, ἀπεφάσισα νὰ τρέξω ὅσον δυναθῶ καὶ νὰ γνωρίσω τὰ περιχώρα, διότι κατὰ τὸν πεντάωρον τῆς προτεριαίας περιπάτον μου, ἀμφιβάλλω ἂν διηγήσομαι ἐν τέταρτον λεύγα. Ἄμα λοιπὸν ἠνοίχθησαν αἱ θύραι κατέβη καὶ ἐξέρχομαι σπεύδων· ἀλλὰ μόλις προέβην εἴκοσι βήματα καὶ ἰδοὺ συναντῶμαι κατ' εὐθείαν μετὰ τοῦ κ. Δεβουσσῶνος, ὅστις μοὶ λέγει:

— Ἠρόχνην ζητῶν σὰς, κύριε, — Ἐμέ; καὶ τί μὲ θέλετε; — Χθὲς ἤρχισε τὸ κυνήγιον . . . ἂν λοιπὸν σὰς ἀρέσκη ἡ κυνηγεσία . . .

— Μοὶ ἀρέσκει πολὺ — Καλὰ λοιπὸν ἐμάντευσά καὶ ἔφερα μετ' ἐμοῦ δύο ὄπλα· ἂν θέλετε λοιπὸν ἔλθετε μὲ μοὶ καὶ μὴ φοβῆσθε τίποτε, διότι γνωρίζω ὅλους τοὺς δασοφύλακας . . . καὶ θὰ κάμωμεν λαμπρὸν κυνήγιον . . . Δέχεσθε;

— Προθύμως. Τοῦλάχιστον θὰ διέλθω μίαν ἡμέραν εὐχαρίστως, περιπατῶν ἐλευθέρως καὶ ἡ-

ρεύων. Ὅθεν λαμβάνω τὸ ὄπλον, τὴν πυριτοθήκην καὶ τὴν σφαιροθήκην καὶ ἀκολουθῶ τὸν κ. Δεβουσσῶνα, ὅστις καυχᾶται, ὅτι γνωρίζει τὰς καλύτερας θέσεις.

— Πρὸς τὰ ἐδῶ, μοὶ λέγει θὰ εὐρωμεν πλῆθος περδίκων — Ἀπορῶ πῶς δὲν ἔχετε λαγωνικά, ἐνῶ εἶσθε τόσῳ φίλος τοῦ κυνηγίου, τῷ λέγω. — Ἀπὸ χθὲς ὁ ἰδικὸς μου κύων πάσχει . . . ἤμην χθὲς εἰς τὸ κυνήγιον καὶ δὲν ἤξυέρω τίνι τρόπῳ ὁ ταλαίπωρος ὁ Μέντωρ ἐπληγώθη ἐλαφρῶς . . . Τίς οἶδε ποῖος ἀδέξιος σκοπευτῆς τὸν ἐπυροβόλησε κατὰ λάθος . . . Ἀλλὰ δὲν σημαίνει· θὰ οἰκονομηθῶμεν καὶ χωρὶς αὐτοῦ. Νὰ σὰς διηγηθῶ ἕνα περιεργον περιστατικόν. ἤμην εἰς Ἄρδεναν καὶ ἐκυνήγουν μετὰ τινος φίλου ὅστις ἦτο χωλὸς, διότι ἀπώλεσε τὸν ἕνα τῶν ποδῶν εἰς τὴν Ὄστερλίτσην . . . ἢ εἰς Βαγράμ καὶ μολοντοῦτο εἶχεν ὠραιοτάτην σύζυγον . . . πικίζουσκν θαυμασίως εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον . . . ἦτο, βλέπετε, μαθήτρια τοῦ περιφήμου Ἐρτς . . . τοῦ συγγράψαντος τὰς δυσκολοτάτας ἐκείνας φαντασίας . . .

Ἰδὼν ἐκείνην τὴν στιγμὴν μακρόθεν ἕνα λαγιδεὶς ἀφίνω τὸν Κ. Δεβουσσῶνα νὰ ἐξακολουθῆ ἑμιλῶν μόνος του, καὶ προχωρῶ πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, εἰς ἕνα τόπον τόσῳ ἀνώμαλον, τόσῳ δύσβατον καὶ σύμφυτον ἀπὸ θάμνων καὶ ἄλλων ἀγρίων δένδρων, ὥστε ἔχασα εὐθὺς τὰ ἔχνη τοῦ λαγιδεῶς καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ ὑπάγω πρὸς εὔρεσιν τοῦ συντρόφου μου· ἀλλ' αἴφνης ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις καὶ ταυτοχρόνως πολλὰ μολύβδινα σφαιρίδια ἐμβαίνουσι συρίζοντα εἰς τὰ σκέλη μου, ἐνῶ δὲ ἐμόρφαζον ἀπὸ τὸν πόνον, ὁ κύριος Δεβουσσῶν ἔδραμε πρὸς με κραυγάζων. — Ἔπεσε; ἔπεσε; — Δὲν ἤξυέρω τί ἔπεσε, κύριε, ἀλλὰ ἤξυέρω ὅτι μὲ ἐπληγώσατε εἰς τὰ σκέλη. — Ἄ! θεέ μου τί λέγετε, δὲν εἶναι δυνατὸν! . . . — Εἰδέτε μόνος σας ἂν δὲν πιστεύητε· τέσσαρα σφαιρίδια . . . — Ὡ! δυστυχία! . . . τὸ λάθος προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι τὸ χρῶμα τῆς ἀναζυρίδος σας ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ λαγιδεῶς, ἢ φαίνεται ὅτι ὁ λαγιδεὺς ἐπέρασε πολὺ πλησίον σας . . . — Τώρα καταλαμβάνω πῶς ἐπληγώθη χθὲς ὁ σκύλος σας! — Σὰς προξενεῖ ἡ πληγὴ πόνον; — Ἀρκετὸν ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω πλέον τὸ κυνήγιον· μόλις κατορθώσω νὰ ἐπιστρέψω εἰς Βερθερίαν. Ὁ Κύριος Δεβουσσῶν μοὶ προσφέρει τὴν χεῖρα ἀπηλπισμένως καὶ μὲ ἐπαναφέρει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Κ. Καθ' ὁδὸν δὲ ἀρχίζει πέντε ἱστορίας διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἔσφαλε. Αἱ κυρίαί

ἰδοῦσαί με ἐπιστρέφοντα πληγωμένον, ἐκβάζουσι φωνάς καὶ προσκαλοῦσι τὸν ἱατρὸν τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος κατσκεύαζε τὰ γλυκίσματα τοῦ ἔτους, μόλις ἤλθε τὸ ἑσπέρας καὶ ἐξάγει ἀπὸ τοῦ σκέλους μου τὰ σφαιρίδια θεβαιῶν ὅτι ἡ πληγὴ εἶναι ἐλαφρά· ἀλλὰ συγχρόνως συνιστῶν ἐντελῆ ἀκινήσιαν.

— Ὁ ἀ διατρίψετε δεκαπέντε ἡμέρας περιπλέον μαζῆ μας, μοι λέγει ἡ κυρία Κ. Δεκαπέντε ἡμέρας νὰ μείνω ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν! . . . προτιμῶ νὰ μείνω χωλὸς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου· ὅθεν εὐχαριστήσας πολὺ τὴν θεῖαν τοῦ Αὐγούστου, ἐπροφασίσθη ὅτι αἱ ὑποθέσεις μου μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐπιστρέψω τὴν ἐπαύριον εἰς Παρισίους. Καὶ τρώντι τὴν ἐπαύριον, ἥτις ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα, ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ, ἀνέβην εἰς τὸ ὄχημα μετὰ τοῦ Αὐγούστου, κωφεύσας εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀντιστάσεις τῆς κυρίας Κ.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ ὁ σύντροφός μου δὲν ἔπαυσε λέγων.

— Δύνασαι νὰ ἀρνηθῆς ὅτι ἡ ἐξοχικὴ οἰκία τῆς θείας μου εἶναι τερπνὴ καὶ διασκεδαστικὴ; Τί νὰ ἀποκριθῶ εἰς ταῦτα; . . πῶς νὰ μεταπίσω ἓνα νέον ἐρωτευμένον καὶ νὰ τὸν ἐξαγάγω τῆς ἀπάτης; Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲν θέλω λητμονῆσαι ποτε τὴν ἀξιωματημόνετον ταύτην ἐκδρομὴν.  
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

**ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ** ὑπὸ Π. Βράϊ λα Ἀρμένη, Καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Ἰορτῶ Ἀκαδημίᾳ δαπάνη Ἀρτωρίου Τερζάκη. Ἐν Κερκύρα 1864.

**ΤΥΧΑΙ ΤΟΥ ΘΙΑΕΜΑΧΟΥ**, συγγραφεῖσαι μὲν γαλλιστὶ ὑπὸ Φραγκίσκου Φενελῶνος, μεταφρασθεῖσαι δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπὸ Κ. Σταματιάδου, καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει γυμνασίου, καὶ ἐκδοθεῖσαι δαπάνη Ν. Β. Νάκη, βιβλιοπώλου. ἐν Ἀθήναις 1864.

Τοῦ ἀξιολογωτάτου τούτου συγγραμμῆτος, οὐτινος τὴν ἀξίαν εὐγλώττως ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ ἀναριθμητοὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκδόσεις τοῦ πρωτοτύπου καὶ αἱ οὐχ ἦττον πολυπληθεῖς μεταφράσεις εἰς τὰς πλείστας τῶν ὀμιλουμένων γλωσσῶν, ἐγένοντο δύο μεταφράσεις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἡ μὲν πρώτη ὑπὸ τοῦ Δ. Π. Γοβδελά τῷ 1804 ἡ δ' ἑτέρα ὑπὸ τοῦ Χίου Ἀντωνίου Α. Πετράκη τῷ 1830.

ἀλλ' ἀμφοτέραι αὗται οὐ μόνον ἐντελῶς σχεδὸν ἐξηγητλήθησαν ἀλλὰ καὶ ἥκιστα ἱκανοποιοῦσι τὰς ἀνάγκας τῶν καθ' ἡμᾶς φιλαναγνωστῶν διὰ τὴν ἀπρηχαιωμένην αὐτῶν φράσιν καὶ τὴν ἐσφαλμένην ἐνιαχοῦ μετάφρασιν. Τὰς ἐλλείψεις ταύτας πληρέστατα ἱκανοποιεῖ ἡ παρούσα τρίτη μετάφρασις, γενόμενὴ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας καὶ εἰς γλώσσαν καθαρεύουσιν καὶ τοῖς πᾶσιν εὐληπτον.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

### ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Ἦμιον κ' ἐγὼ μονάχιθο ἀγόρι χαϊδεμένο,  
παρηγορῆ τῆς μάνας μου καμάρι τοῦ πατέρα·  
τώρα στὸν κόσμον τὸν πικρὸ παντέρημ' ἀπομένω·  
τοὺς ἔχασα, τοὺς ἀρπαξεν ὁ χάρος σὲ μὲν ἡμέρα.

Θυμοῦμαι ποῦ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τὴ δροσάτη  
κοιμώμενον κ' ἄνιερύομενον τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα,  
κ' αὐτὴ μ' ἐκύταζε γλυκὰ μὲ δακρυσημένω μᾶτι  
καὶ μ' ἐφιλοῦσε κ' ἔβρεχε τὰ μάγουλά της τ' ἄσπρα.

Γώρα ποῦ ἔμειν' ὀρφανὸς τὸ χῶμα ἔχω κλίνη,  
προσκέφαλο βράχο σκληρὸ, σενδόνι τὰ κλαδάκια,  
πότε ὁ ὄλιος μὲ βαρεῖ, πότε βροχὴ μοῦ δίνει  
καὶ τραγουδῶ λυπητέρᾳ τοῦ χάρου τραγουδάκια.

Ὅταν εἰς τοῦ πατέρα μου τὰ γόνατα πηδοῦσα,  
καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ ἔσφιγγα μ' ὄλη τὴ δύναμι μου,  
κ' ἀχόρταγα τὰ μάτια του, τὸ στόμα του φιλοῦσα  
θαβροῦσα πῶς στὸν Οὐρανὸ νὰ πέτα τὸ κορμὶ μου.

Τώρα ζηλεύω τὰ παιδιὰ, ποῦ παίζουν καὶ πηδοῦνε,  
καὶ στολισμένα ταῖς γιορταῖς στὴν ἐξοχὴ πηγαίνουσι  
λουλούδια νὰ μαζέξουνε, ὅπου μοσχοβολοῦνε,  
κ' ἡ μάνα κ' ὁ πατέρας τους μὲ ποικῶν χαρὰ προσμένουσι!

Ἦθλ' ἡ Λαμπρὴ κ' ἐχαίρουσαν ὄλοι μικροὶ μεγάλοι,  
ἐγὼ εἶχα μαύρη τὴν καρδίαν τὰ μάτια θουρκομένα·  
πέρνω ἓνα ὄρομον ἔρημο· ὁ νοῦς μου εἶχε ζάλη·  
κ' ἀνέβαινα μ' ἀνασασμὸ θουὰν ἔρημομένα.

Ἐβράδουαζε, νὰ μὴ χαθῶ, ἐμβῆκα εἰς ῥημοκλήσι·  
βρίσκω τὴ Ζωὴν τὴ μικρὴν, ποῦ μὲ πολυαγαποῦσε,  
σκυμμένη ἔμπρὸς στὴν Παναγικὰ χωρὶς νὰ μοῦ μιλῆσῃ  
ἔκλαιγε, καὶ στὸ χέρι της τὸ θυμιατὸ κρατοῦσε.

— Ζώην, τῆς λέγω, γιατί κλαῖς; γιατί εἶσαι χολιασμένη;  
— Χρῆστε, μοῦ λέει, ταῖς Κυριακαῖς ἔρχομαι καὶ θυμιατῶ.  
μάνα γλυκεῖα, ποῦ κοιτάει στὸ χῶμ' αὐτὸ θαμμένη  
κ' ὄλο μ' ἀγιολοῦδουδα τὸν τάφο της σκεπάζω.

— Καὶ σὺ ὀρφανὴ κ' ἐγὼ ὀρφανὸς ἐδῶ ἄς τριγυροῦμε  
μακρὰ ἀπ' τοῦ κόσμου ταῖς χαραῖς· σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήριο  
ἀγκαλιχιστὰ νὰ μένομε καὶ πάντα νὰ θρηνοῦμε  
ὅσο νὸ ἔλθῃ ὁ θάνατος, τὸ τρομερὸ μυστήριο.